

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Z. B.**, zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2020, č. j. 2 A 40/2020 – 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 23. 7. 2020, č. j. KRPA-190194-14/ČJ-2020-000022-ZZC (dále také jen „*rozhodnutí žalované*“), rozhodla o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Účelem zajištění žalobce bylo jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „*nařízení Dublin III*“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobou, kterou městský soud zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 4. 9. 2020, č. j. 2 A 40/2020 – 45.

[3] Městský soud nejprve rekapituloval skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že dne 21. 7. 2020 byl žalobce omezen na osobní svobodě přivolanou hlídkou Policie ČR, neboť jej ochranka nákupního centra přistihla při krádeži zboží nepatrné hodnoty v OD TESCO EDEN, ul. U Slavie 1527/3, Praha 10. Přitom hlídka zjistila, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, neboť měl podle výjezdního příkazu z ČR vycestovat do 19. 7. 2020. Výjezdní příkaz byl žalobci uložen na základě rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU ze dne 3. 6. 2020, č. j. KRPA-142486-14/ČJ-2020-000022-50. Policie dále z evidence EURODAC zjistila, že žalobce žádal na území Evropské unie o mezinárodní ochranu, a to konkrétně v Polsku a Německu. V Polsku mu bylo odepřeno přiznání statutu uprchlíka a nebyla mu udělena mezinárodní ochrana.

[4] Městský soud dále nepřisvědčil žalobci, že u něj nebylo dáno vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III (a ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců), respektive že žalovaná toto kritérium dostatečně a přezkoumatelně neposoudila. Žalovaná vycházela z toho, že žalobce po ukončení azylového řízení v Polsku neopustil schengenský prostor, ale přicestoval do ČR. Zde setrval nelegálně, dokud mu nebylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území a výjezdní příkaz. Ani na základě tohoto rozhodnutí však z ČR nevycestoval. Žalovaná proto měla důvodné pochybnosti, že se žalobce dobrovolně podrobí předání na území příslušného členského státu EU. Městský soud se s tímto hodnocením ztotožnil a dodal, že žalobce popsáním jednáním oslabil svou důvěryhodnost. Za polehčující okolnost přitom nepovažoval, že se žalobce nacházel v ČR neoprávněně pouze dva dny (po vypršení platnosti výjezdního příkazu dne 19. 7. 2020), neboť měl dostatek času k opuštění území. Neobstálo ani tvrzení, že s policií spolupracoval a nemohl odjet jen kvůli nedostatku finančních prostředků, neboť se svou pobytovou situací nijak nepokusil řešit a teprve po zajištění deklaroval úmysl se jí opravdu zabývat. Žalovaná se tedy podle městského soudu srozumitelně a řádně zabývala otázkou vážného nebezpečí útěku žalobce a zohlednila všechny individuální okolnosti daného případu. Všechny zákonné podmínky pro zajištění žalobce byly splněny.

[5] Žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[6] Stěžovatel nesouhlasí se žalovanou a městským soudem, že u něj bylo dáno vážné nebezpečí útěku, a proto bylo nutné jej zajistit namísto uplatnění mírnějších opatření. Městský soud se přihlásil ke značně zkratkovitému náhledu na výklad § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a zaujal podobně restriktivní a „*neochvějný*“ postoj jako žalovaná. V řízení nevyšlo najevo, že by stěžovatel hodlal zůstat na území ČR nebo že by se chtěl před příslušnými orgány skrývat. Nelegální pobyt v ČR byl způsoben jenom dočasnými překážkami materiálního charakteru, což dal stěžovatel jasně najevo. Opakovaně tedy namítá, že mělo dojít ke komplexnímu posouzení jeho situace (včetně pobytové historie i současného chování stěžovatele), nikoli toliko vyhledávat (byť vícero) jeho jednání, a ty pak formálně podřazovat pod skutkovou podstatu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná opomenula klíčovou okolnost, tedy zjevnou snahu stěžovatele spolupracovat se správními orgány, která vylučovala možnost zajištění. Paušální závěry žalované způsobují nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí, v tomto světle pak nemůže obstát ani napadený rozsudek městského soudu.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. O věci přitom rozhodl bez jednání podle § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Jedinou námitkou stěžovatele je, že městský soud zaujal příliš restriktivní postoj k výkladu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a „*postuloval údajně existující nebezpečí vážného útěku zcela neochvějným způsobem*“. Stěžovatel dal přitom najevo, že území ČR neopustil jen z finančních důvodů a chtěl se správními orgány spolupracovat.

[11] Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *police rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*

[12] Námitka stěžovatele není důvodná. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením městského soudu, že stěžovatel svým jednáním oslabil svou důvěryhodnost. Stěžovatel měl v návaznosti na rozhodnutí o povinnosti opustit území (viz odstavec [3] výše) dostatek času, aby Českou republiku opustil. To však neučinil a situaci neřešil ani jiným způsobem. Neobstojí tvrzení o spolupráci s žalovanou, neboť stěžovatel byl náhodně přistižen při krádeži, k žalované se tedy nedostavil dobrovolně ve snaze své záležitosti vyřešit. V daném případě byly zhodnoceny všechny relevantní okolnosti, včetně pobytové historie stěžovatele a jeho jednání před samotným zajištěním, přičemž z těchto okolností vyplynulo, že stěžovatel nerespektoval příslušná rozhodnutí, z Polska po azylovém řízení odjel do ČR, kde se opět zdržoval nelegálně a nevycestoval v určené době zpět do příslušného členského státu, případně do vlasti. Vážné nebezpečí útěku, a tím i nutnost zajištění, bylo zdůvodněno konkrétními skutečnostmi. K paušálním závěrům či k nesprávnému výkladu citovaného ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců tak v posuzované věci nedošlo.

[13] Ve zbylé části kasační stížnosti stěžovatel jen opakuje svoji žalobní argumentaci, respektive brojí proti závěrům a postupu žalované. Tyto námitky fakticky směřují proti jinému, než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci, a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srovnej například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63, č. 4051/2020 Sb. NSS; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nsssoud.cz). Touto částí kasační stížnosti se proto Nejvyšší správní soud věcně nezabýval pro její nepřipustnost.

[14] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[15] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou – nebylo v jejím případě prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec její úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává (výrok II. tohoto rozsudku).

[16] Stěžovateli byl usnesením městského soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. 2 A 40/2020 – 15, ustanoven zástupcem pro řízení JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6. Podle § 35 odst. 10, věty poslední s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským (zde městským) soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce ve věci učinil jeden úkon právní služby, a to sepsání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“)]. Za něj mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 téhož předpisu ve výši 3 100 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, proto mu výše odměny byla navýšena o 714 Kč, tedy o částku představující sazbu této daně (21 %). Zástupci stěžovatele se přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.; viz výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu